

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 17/2020
18.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Вук Божовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Управа за заједничке послове републичких органа Републике Србије, коју заступа Државно правоборанилаштво, са седиштем у Београду, ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1175/2016 од 10.02.2017. године, у седници одржаној дана 18.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1175/2016 од 10.02.2017. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 939/14 од 18.12.2015. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у укупном износу од 33.000,00 динара, у року од 8 дана од пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 939/14 од 18.12.2015. године, усвојен је тужбени захтев, па је поништена, као незаконита, одлука тужене од 12.09.2002. године, у ставу првом изреке, којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера новчана казна у висини од 10% од месечне плате у трајању од три месеца и обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 256.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1175/2016 од 10.02.2017. године, првостепена пресуда је преиначена тако што је тужбени захтев одбијен, као неоснован и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 269.250,00 динара и трошкове другостепеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правнонажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка,

погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији тужиоца, Врховни касациони суд је решењем Рев2 1710/2017 од 12.07.2017. године, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку, ревизију тужиоца одбацио, као недозвољену.

Одлуком Уставног суда Уж 11079/2017 од 29.10.2020. године утврђено је да је тужиоцу, подносиоцу уставне жалбе, решењем Врховног касационог суда Рев2 1710/17 од 12.07.2017. године повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, поништено је наведено решење и одређено да исти суд поново одлучи о ревизији подносиоца уставне жалбе, овде тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1175/16 од 10.02.2017. године.

Одлучујући у поновном поступку о изјављеној ревизији тужиоца, Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП) и оценио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је одлуком тужене од 12.09.2002. године оглашен одговорним за повреде радне обавезе из чл. 59. став 1. тач. 1 и 11. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС бр. 48791 и 66/91) - неизвршавање, несавесно, немарно и неблаговремено извршавање радне обавезе и изазивање веће материјалне штете ако је до ње дошло умишљајем или из свесног нехата, и изречена му је дисциплинска мера новчана казна у висини од 10% од месечне зараде у трајању од три месеца. Ово због тога што је тужилац, радник Управе за заједничке послове Републичких органа, као возач министра ... ББ, службено возило марке „Audi А6“, рег. ознака ВГ ..., које је имао на коришћењу 24 часа, паркирао испред своје стамбене зграде у улици ... бр. .. у ..., супротно наредби директора Управе за заједничке послове и републичких органа и управника ауто-сервиса од 11.02.2002. године да исто паркира у гаражи, услед чега му је возило од стране НН извршилаца 08.05.2002. године одузето, упркос напорима да спречи противправно одузимање возила.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио постављени тужбени захтев након оцене да тужилац није учинио пореде радних обавеза које су му побијаним решењем стављене на терет, јер је у складу са договором постигнутим са министром ... ББ и у складу са његовим налозима службено возило критичном приликом паркирао испред своје зграде, при чему је уложио напор да спречи протвправно одузимање возила и том приликом претпео лакше телесне повреде.

Другостепени суд је оценио да тужбени захтев није основан, због чега је првостепену пресуду преиначио и тужбени захтев одбио. Према датим разлозима, тужилац је знао за наредбу обавезе паркирања возила у гаражи из безбедносних разлога. Чињеница да тужилац није поштовао наредбу, указује на свест тужиоца о

недозвољености таквог понашања и чињеницу да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе несавесно обављање радне обавезе и својим несавесним поступањем омогућио да службено возило тужене буде одузето на који начин је туженој причинио штету. Неспорно је да је службено возило и возач био додељен министру на располагање 24 часа и да је постојао договор између тужиоца и министра да тужилац паркира возило испред своје куће, а не у гаражи, али је тужилац, без обзира на договор са министром, морао да се придржава наредбе о паркирању возила у гаражи на предвиђено место и да се савесно понаша у раду.

Основано се ревизијом тужиоца указује да се наведено становиште другостепеног суда не може прихватити као правилно.

Поштовање радне дисциплине подразумева обавезу запосленог да савесно и одговорно обавља послове на којима ради и да поштује организацију рада, што подразумева савесно, одговорно и благовремено испуњавање радних обавеза, као и одговарајуће понашање запосленог на раду и у вези са радом, према послодавцу и према осталим запосленима. За наступање последица непоштовања радне дисциплине, несавесног, незаконитог или неблаговременог испуњавања обавеза свог радног места, у виду отказа уговора о раду или изрицања блажих дисциплинских мера-новчаних казни, потребна је свест запосленог о недисциплини.

Као одлучна чињеница да је тужилац учинио повреду радних обавеза, од значаја је психички однос тужиоца према повреди радне обавезе и њеним последицама.

Утврђене су чињенице да је код тужене постојала пракса да када се министру додели возило и возач на 24 сата, министар сам одлучује о начину коришћењу возила, те да коришћење возила Управа за заједничке послове не контролише, да су возачи чије је место становања удаљено од централне гараже Управе за заједничке послове и републичких органа, уз сагласност свог претпостављеног, могли да паркирају возила испред својих кућа, а да су били у обавези да возила паркирају у гаражи у случају процене високог степена ризика.

У конкретном случају, иако је постојала наредба директора Управе за заједничке послове и републичких органа и управника ауто-сервиса од 11.02.2002. године да возачи службена возила паркирају у гаражи, између тужиоца и министра ББ (који је могао сам да одлучује о начину коришћења возила, јер су му возач и службено возило били додељени на 24 часа) је постојао усмени договор односно налог министра упућен тужиоцу, с обзиром да је место становања тужиоца у спорном периоду било у ..., да возило паркира пред својом кућом, посебно у ситуацијама када се претходни радни дан завршавао касно увече, а наредни радни дан започињао рано ујутру, као у конкретном случају (тужилац је критичном криликом дошао са посла кући у 02 часа, а наредног дана је кренуо на посао око 08 часова).

Имајући у виду наведено не може се прихвати као правилан закључак другостепеног суда да је тужилац, због тога што критичном приликом није у складу са наредбом паркирао возило у гаражи, несавесно обављао своју радну обавезу, па да је услед тога службено возило одузето и туженој причињена штета. Тужилац је поступио у складу са устаљеном праксом код тужене и у складу са налогом министра возило паркирао испред своје зграде, при чему је критичном приликом уложио и напор да

спречи одузимање возила, због чега се не може сматрати да је своје радне обавезе обављао несавесно нити да је умишљајем или из свесног нехата туженој причинио већу материјалну штету.

Код таквог стања ствари, по оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак првостепеног суда да је тужбени захтев основан, због чега је применом члана 416. став 1. ЗПП, другостепена пресуда преиначена тако што је одбијена, као неоснована, жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Тужиоцу, према успеху у ревизијском поступку, применом одредби чл. 153, 154. и 163. ЗПП припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, за састав ревизије у износу од 33.000,00 динара према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Из наведених разлога, применом члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић